

במניין, אך הפעם קבע הצו את מסוכנותו של ר"ג לשלושה חודשים בלבד. בביקורת השיפוטית לצו מעצר מינהלי זה, ביקשה הסניגורית מבית המשפט לבחון היטב את החומר המודיעיני החדש שהתקבל נגדו, שכן כלל אינו חדש והובא לדיון על מנת ליצור מראית עין ותחושה כי משהו בחומר הראיות הסודי נגד ר"ג השתנה. הפעם התקבלה טענתה של הסניגורית והשופט קבע כי החשש מפתיחת הראיות נגד ר"ג הוא כללי וכי הזמן הרב שחלף מאז מעצרו מחייב אותו להתייחס במשנה חשיבות לזכויותיו. "לפיכך" קבע השופט "אני סבור כי נכון יהיה להעביר את העצור לחקירה ולצורך כך לקצר את המעצר המינהלי הנוכחי באופן מהותי, כך שישתיים ב-30.10.2003". הפעם קיבלה התביעה, אם כן, חודש ימים כדי להעביר את ר"ג לחקירה ולפתוח נגדו בהליך פלילי, הכרוך בין השאר בחשיפת הראיות והגשת כתב אישום, או לחילופין, למצוא חומר משמעותי חדש שיצדיק את המשך המעצר המינהלי. ללא חומר חדש, כך כתב השופט, יקשה על המשך המעצר המינהלי. התביעה אומנם ערערה על החלטה זו אך באין חומר מודיעיני חדש ובאין כתב אישום, דחה בית המשפט הצבאי לערעורים את פניית התביעה. ר"ג שוחרר מהמעצר ב-30 באוקטובר 2003, אחרי שנה וחמישה חודשים, בלי לדעת במה הואשם ומבלי להכיר את חומר הראיות נגדו. (תיק

20633)

בו אמור היה ר"ג להשתחרר, הוצא נגדו צו חדש ומעצרו הוארך בשישה חודשים. בביקורת השיפוטית שנערכה כמה ימים אחרי הוצאת הצו, הודיע התובע הצבאי כי אין בידיו חומר מודיעיני חדש. בתגובה טענה פרקליטת המוקד, כי מן הנמנע להאריך צו קיים לתקופה נוספת ללא ראיות חדשות ובהסתמך על חומר מודיעיני מלפני מעצרו של ר"ג וכי אין להסיק מנסיעותיו ברחבי הגדה קודם למעצרו, במסגרת עבודתו בסוכנות האו"ם אונר"א, על פעילות ארגונית כלשהי. השופט אמנם כתב בהחלטתו כי נתן את דעתו לטענות הסניגורית, אולם אישר את צו המעצר המינהלי. עורכת הדין ערערה על החלטת השופט בבית המשפט הצבאי לערעורים. השופט שדן בערעור כתב כי עיון בחומר החסוי מגלה שהמעשים המיוחסים לר"ג הם חמורים באופן המצדיק בהחלט את המשך מעצרו. ב-26 למרץ בשעה 18:00, שעות אחדות לפני שחרורו, הגיע צו מינהלי נוסף, המאריך את מעצרו של ר"ג בשישה חודשים. בביקורת השיפוטית חזרה עורכת הדין על טענותיה: לא סביר שהחומר שהצטבר נגד ר"ג עד מעצרו הראשון, דהיינו עד יוני 2002, די בו כדי להשאירו שנה וחצי בכלא, וללא ראיות חדשות - המשך המעצר המינהלי פסול. השופטים, גם זה שדן בביקורת השיפוטית וגם זה שהכריע בערעור שהוגש לאחר מכן, דחו את הטענות והותירו את צו המעצר בעינו. בספטמבר 2003, ערב שחרורו של ר"ג, הוצא צו חדש, הרביעי

איתור עצירים

של עצור, במהלך השנה האחרונה הוגשו בנושא זה רק 10 עתירות. כמפורט בדו"ח הפעילות לשנת 2002, פנה המוקד לבית המשפט בכל מקרה בו לא מסר הצבא מידע על מקום מעצרו של אדם. ברבים

בשנת 2003 עצרו השלטונות הישראליים אלפי פלסטינים ואלפי בקשות לאיתור עצירים הגיעו למוקד. בניגוד לשנת 2002, בה נאלץ המוקד להגיש 33 עתירות "הביאס קורפוס" על מנת לחייב את המדינה להודיע על מקום החזקתו

ב-2003 הגיעו למוקד 5,077 פניות חדשות לאיתור עצורים, מהן 90 לאיתור נשים שנעצרו ו-335 בעניין עצורים-קטינים. החוק מחייב את הרשויות לעצור קטינים או נשים בתנאים מסוימים וקובע, בין השאר, כי אין להחזיק נשים עם גברים או קטינים עם בגירים יחד באותו תא. כל בקשה המגיעה למוקד לביורו מקום החזקתו של קטין או אשה שנעצרו, זוכה לעדיפות עליונה ומטופלת בחיפוף. במקרים אלה העושים במלאכה אינם מסתפקים במידע לגבי מקום הכליאה אלא דואגים גם לוודא שהעצירים מוחזקים בתנאים המתאימים על פי גיל ומגדר.

ב-4 לדצמבר בשעה 15:23 התקשרו למוקד הוריה של פ"ח משכס, בבקשה לאתר את בתם. בשעה 16:14, לאחר שיחות טלפון עם גורמים במינהל האזרחי, בשירות בתי הסוהר, במפקדת קצין משטרה צבאית ראשית ועוד, נודע למוקד כי פ"ח מוחזקת בידי הצבא אך מקום החזקתה טרם אושר. בשעה 16:30 נמסר מהמינהל האזרחי כי פ"ח מוחזקת בתנאים מיוחדים במפקדת החטיבה בשומרון וכי חיילות שומרות עליה. המוקד יצר קשר עם מפקדת החטיבה שאימתה את המידע. בשעה 17:00 עדכן המוקד את הוריה של פ"ח בפרטים. שלושה ימים לאחר מכן, בעקבות המשך הביורור, נודע למוקד כי פ"ח הועברה למתקן כליאה לנשים בתוך ישראל. (איתור 29928)

מהמקרים מסר לבסוף הצבא את המידע רק בעקבות עתירה, עוד לפני ההתערבות השיפוטית בעניין, והמוקד מחק את עתירתו. כדי לחייב את הצבא להיענות לדרישותיו למידע אמין ובזמן קצר, ביקש המוקד מבית המשפט להשית את הוצאות המשפט על המדינה. בית המשפט הסכים לדרישות המוקד ותוך זמן קצר החלו הרשויות לפעול ביעילות. אולם יש שהמוקד אינו מסתפק בתשובות המתקבלות ממפקדת קצין משטרה צבאית ראשי ופונה ישירות לגורמים בשטח ולמתקני הכליאה בחיפושיו אחר העצירים.

ב-17 לדצמבר 2003 נעצר ח"מ בן החמש עשרה על ידי כוח צבאי. המוקד יצר קשר מיידית עם משל"ט (מפקדת שליטה) הכליאה של המשטרה הצבאית וביקש לאתרו ובמקביל פנה לגורמים נוספים בצבא לקבל מידע על מקום החזקתו, אך הרשויות טענו שאין בידיהם מידע אודות ח"מ. אחרי דין ודברים מסר הצבא כי ח"מ אכן נעצר ואף הוחזק עד שעות הצהריים במתקן הכליאה הזמני במחנה עציון, אז הועבר לחטיבת בנימין. בירור טלפוני עם מפקדת חטיבת בנימין העלה כי ח"מ אכן נמצא במתקן הכליאה במקום. המוקד, אם כך, גילה את מקום מעצרו של ח"מ כבר ביום המעצר, אולם המשל"ט גילה את מקום מעצרו רק חמישה ימים לאחר מכן, ב-22 לחודש, והודיע על כך למוקד. (איתור 30129)